

पुनर्जीवन पाएको येशूभक्त कसरी हुने

आस्था वा निष्ठा-विश्वास र भरोसा

जब परमेश्वरले पापीको पाप क्षमा गर्नुहुन्छ तब उसले पाउनुपर्ने दण्डबाट ऊ मुक्त हुन्छ। उसले कहिल्यै पाप नगरेको जस्तै परमेश्वरले उसलाई व्यवहार गर्नुहुन्छ। त्यो व्यक्ति परमेश्वरको निगाहामा रहन्छ र येशू ख्रीष्टको धार्मिकताका गुणहरूले निर्दोष ठहरिन्छ। परमेश्वरका प्रिय पुत्रको पश्चात्तापको बलिमा विश्वास गरेपछि पापी निर्दोष ठहरिन्छ। उहाँ पतित र दोषी संसारका पापहरूका निमित्त बलि हुनुभएको थियो। आफ्ना कुनै पनि धर्मकर्म, असल वा पुनित कामले निर्दोष ठहरिँदैन वा पापबाट सफाया पाउँदैन। येशूले पाउनुभएको दुःखकष्ट, मृत्यु र पुनरुत्थानमा विश्वास गरेर मात्रै उसले पापको दोष, व्यवस्था वा विधिविधानहरू पालन नगर्दा हुने दोष र आज्ञा पालन नगर्दा पाउने दण्डबाट ऊ मुक्त हुनसक्छ। निर्दोष जीवन केवल येशूमा विश्वास वा आस्थाबाट उपलब्ध हुन्छ। आस्थामा हुनु वा परमेश्वरको निष्ठामा रहनु भनेको केवल विश्वास मात्रै गर्ने होइन उहाँमा भरोसा राख्नु पनि हो।

येशू ख्रीष्ट संसारको मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर धेरैले स्वीकार्दछन्, तर फेरि त्यसै समयमा तिनीहरूले आफूहरूलाई उहाँबाट टाढा राख्न रुचाउँछन्। तिनीहरू आफ्ना पापहरूबाट पश्चात्ताप गर्न चाहँदैनन् र येशूलाई आफ्नो व्यक्तिगत जीवनमा ग्रहण गर्न चाहँदैनन्। तिनीहरूको विश्वास केवल दिमागमा मात्र हुन्छ र सत्य के हो त्यो थाहा भएको हुन्छ; तर तिनीहरूका हृदयमा सत्यलाई ठाउँ दिँदैन। सत्यले तिनीहरूको जीवन पवित्र होस् र तिनीहरूको चरित्रमा आमूल परिवर्तन गरोस् भन्ने तिनीहरू चाहँदैनन्।

कसैको सहयोग बिना के म पश्चात्ताप गर्न सक्छु?

मुक्तिको पहिलो कदम के हो भनेर धेरै मानिसहरू अलमलमा परेका पाइन्छन्। पश्चात्ताप भनेको पापीले घोर परिश्रम वा धर्मकर्म गरेर ख्रीष्टकहाँ आउनु हो भनेर धेरैले सोच्दछन्। परमेश्वरको अनग्रह पाउन पापीले केही न केही गर्नुपर्छ अनि मात्र ऊ परमेश्वरको निगाहा पाउन योग्य हुनसक्छ भनेर

तिनीहरूले ठान्दछन्। पश्चात्ताप पछि उसले क्षमा पाउनै पर्छ भन्ने कुरामा केही सन्देह छैन, तर केवल टुटेको र चूर्ण हृदय मात्र परमेश्वरको निमित्त स्वीकार्य हुन्छ। यद्यपि, आफ्नै प्रयासमा पापीले पश्चात्ताप गर्ने स्थितिमा ल्याउन सक्दैन वा न त खीष्टकहाँ आउन आफू तयार हुन सक्छ। पापीले पश्चात्ताप नगरेसम्म उसको पापको क्षमा हुँदैन तर प्रश्नचाहिँ यो छ के पश्चात्ताप वा पापबाट शोकित भएको देखाउन धर्मकर्म गरेर हो कि खीष्टको उपहार हो? के येशूकहाँ आउनुभन्दा अघि पापीले आफू पछुताव गरेको देखाउन अनेकौं विधिहरू पालन गर्नुपर्छ र आफ्नो हृदय शोकित भएको देखाउनै पर्छ र? येशूभक्त हुने पहिलो कदम नै उसले परमेश्वरको आत्मा वा आवाजलाई सुनेर खीष्टकहाँ आउनु हो। जब परमेश्वरको आवाजतिर ऊ तानिन्छ र अनि ऊ उहाँकहाँ आउँछ तब त्यो व्यक्ति खीष्टमा अघि बढ्छ जसले गर्दा उसले पश्चात्ताप गरोस्।

(यस संसारमा कोही पनि व्यक्ति पापरहित छु भनेर दावी गर्न नसक्ने परिप्रेक्ष्यमा (हितोपदेश २०:९) परमेश्वरको वचनमा पापीलाई हराएको भेंडासँग तुलना गरिएको छ। हराएको भेंडा आफ्नै बाटो पहिल्याएर फर्किन सक्दैन। त्यसकारण उसलाई खोजेर ल्याउनै पर्छ। उसलाई खोजेर गोठालाले आफ्नो बगालमा भित्र्याउनेपर्छ। कोही मानिस पनि स्वेच्छाले "मलाई परमेश्वरको आवश्यकता छ, त्यसकारण उहाँकहाँ पश्चात्ताप गरेर उहाँकहाँ फर्किन्छु भन्दैन। आफूमा भएको अन्धकारको राज्यबाट अलग भएर निर्दोष र शुद्ध जीवन बिताएर निर्दोष जीवनको योग्य हुन चाहन्छु भन्ने भावना आफ्नै चाहनाले हुँदैन। संसारको पाठ उठाइ लाने परमेश्वरको थुमातिर नजर राखिराखून्, उहाँतिर आकर्षित होऊन् भन्ने प्रभु येशूको चाहना हो। पापीको दिमागमा पापको चलखेल कस्तो हुनेहेछ, उसले महसुस गरोस् भनेर उसको दिमागमा प्रभुले प्रभाव पारिरहनुहुन्छ वा उसको विवेकमा घघच्याइरहनुहुन्छ। येशूले हामीलाई नतानिन्जेलसम्म र उहाँले हामीलाई शक्ति दिनुभएन भने हामी आत्मिक जीवनतिर एक कदम पनि अघि बढ्न सक्दैनौं। हामीलाई आवश्यकता भएको पश्चात्तापको अनुभव गर्न येशूले नै अगुवाइ गर्नुपर्दछ।

इस्राएलका यहूदी धर्मगुरु सदुकी र प्रधान पुजारीहरूका सम्मुख पत्रसलाई केरकार गर्न बोलाएका थिए। त्यस बखत पश्चात्ताप परमेश्वरको वरदान हो भनेर तिनीहरूको सामु जिकिर गरेका थिए। येशूका बारेमा उनले साक्षी दिँदै यो बताए, "हामीले मानिसहरूको होइन तर परमेश्वरको आज्ञा

पालन गर्नेपछि। हाम्रा पिता-पुर्खाका परमेश्वरले येशूलाई मृतकबाट जीवित पार्नुभयो, जसलाई तपाईंहरूले काठमा टाँगेर मार्नुभएको थियो। परमेश्वरले इस्राएलको पश्चात्तापको लागि र तिनीहरूलाई पापहरूको क्षमा दिन उहाँलाई राजा र मुक्तिदाता तुल्याईकन आफ्नो दाहिने बाहुलीले उच्च पार्नुभयो। यी सबै कुराका हामी साक्षी छौं, र त्यस्तै गरी पवित्र आत्मा पनि, जसलाई परमेश्वरले आफ्ना आज्ञा पालन गर्नेहरूलाई दिनुभएको छ।” प्रेरित ५:२९-३२। हामी निर्दोष ठहरिनु र क्षमा पाउनु परमेश्वरको उपहार भनेको जस्तै पश्चात्ताप पनि उहाँको उपहार हो। खीष्टले नै नदिनुभएसम्म हामीले पश्चात्तापलाई अनुभव गर्न सक्दैनौं। यदि हामी येशू खीष्टतिर आकर्षित भइरहेका छौं भने यो उहाँकै गुण र शक्तिले तानिरहेका हुन्छौं। हामीले गलत काम गर्दा वा गलत सोच्दा यदि हामी शोक र पछुताव हुन्छ भने त्यो अनुभव येशूकै अनुग्रहबाट आउँछ। त्यो अनुग्रहको अनुभव गरेपछि हामीलाई येशूले नै निर्दोष ठहर्नाउनुहुन्छ, र हामीलाई शान्ति दिनुहुन्छ।

परमेश्वरमाथिको विश्वास अर्थात् आस्था र भरोसा कुरा र भाषणभन्दा बढी

मुक्ति दिनुहुने सनातन परमेश्वरमाथि विश्वास वा आस्था औपचारिक, परम्परालाई निरन्तरता दिने वा आकस्मिक वा क्षणभरको जोश होइन। यो केवल दिमागमा खेलाउने धारणा पनि होइन। यो त हृदयमा नै गाढिएको धारणा हो। सही आस्था वा विश्वास भएको मानिसले येशू खीष्टलाई आफ्नो व्यक्तिगत उद्धारकर्ता र मुक्तिदाता भनेर हृदयमा सजाइरहेको हुन्छ। मानिस जतिसुकै पतनमा परेतापनि परमेश्वरकहाँ पश्चात्तापको हृदयले आयो भने उहाँले उसलाई पुनर्जीवन दिन सक्नुहुन्छ भनेर ढुक्क हुनुपर्दछ। अरूहरूलाई मुक्ति दिनुहुन्छ तर तपाईं पापमा खस्किँदा तपाईंलाई मुक्ति दिनुहुन्न वा उद्धार गर्नुहुन्न भन्ने विश्वास त उहाँमाथि सक्कली विश्वास नै होइन। जब कुनै व्यक्तिले येशू मात्र मुक्तिको आशा भनेर उहाँलाई पक्रिराख्छ तब उसमा सक्कली विश्वास जाग्न थाल्छ र उसले देखाउन थाल्दछ। यस खालको विश्वास वा आस्थाले सजिएको व्यक्तिले उसको सम्पूर्ण जीवन र मोह खीष्टमा राखिरहेको हुन्छ। अन्तर्यामी पवित्र आत्माको वशमा रहिरहेको उसले आभास पाइरहेको हुन्छ। उसको चरित्र तथा मिजास ईश्वरीय स्वरूपमा ढालिरहेको हुन्छ। उसको विश्वास वा आस्था मुर्दा अर्थात् निश्क्रिय विश्वास हुँदैन। परमेश्वरमाथि उसको आस्था परम्पराले मात्रै भएकोले परिवार वा अरूहरूको लहै लहैमा लागेर

मरेको विश्वास उसले देखाउँदैन। उसको विश्वासको परिचालन प्रेमबाट हुन्छ र उसले खीष्टको सौन्दर्यतातिर आँखा लगाइरहेको हुन्छ। उसको चरित्र परमेश्वरको चरित्रसँग मिसिरहेको हुन्छ।

उसको जीवनमा विश्वासद्वारा गरिने सुरुदेखि अन्तसम्मको सम्पूर्ण काम प्रभुबाट नै परिचालित भइरहेका हुन्छन्। नाश हुन लागेको पापीले यो भन्न सक्दछ: "म नाश हुन लागेको पापी हुँ; तर हराइएकाहरूलाई खोज्न र उद्धार गर्न येशू आउनभएको हो। उहाँले यो भन्नुभएको छ, 'म धर्मात्माहरूलाई बोलाउन होइन, तर पापीहरू पश्चात्ताप गरौंस् भनेर आएको हुँ' (मर्कूस २:१७)। म पापी छु। मलाई मुक्ति दिन उहाँ कलभरीको क्रूसमा मर्नुभयो। म बिना मुक्ति एक क्षण पनि रहन अब बाध्य छैन। मलाई निर्दोष ठहराउन नै उहाँ मर्नुभयो र पुनर्जीवित हुनुभयो। उहाँले मलाई अहिले नै यसै जीवनमा मुक्ति दिनुहुन्छ। उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएको क्षमादानलाई म ग्रहण गर्दछु।"

कुनै धर्मकर्म वा संस्कार पालन गरेर धर्मी हुने नभएकोले येशूमा नै धर्मी ठहरिनु

येशू खीष्ट पुनर्जीवित मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। उहाँ मर्नुभएतापनि उहाँ फेरि पुनर्जीवित हुनुभयो र हाम्रा निम्ति उहाँले परमेश्वर पितासँग निरन्तर पहल गरिरहनुहुन्छ। उहाँको धार्मिकतालाई हामीले हृदयदेखि नै विश्वास गर्नुपर्छ र उहाँले हामीलाई मुक्ति दिनुभएको छ भनेर हाम्रा ओठहरूबाट उच्चारण गर्नुपर्दछ। जो मानिस विश्वासद्वारा निर्दोष ठहरिन्छ उसले येशूलाई स्वीकार्दछ। "साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले मेरो वचन सुन्छ र मलाई पठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्छ, त्यससित अनन्त जीवन छ। त्यो न्यायमा आउँदैन, तर मृत्युदेखि त्यसले जीवनमा प्रवेश गरिसकेको हुन्छ।" यूहन्ना ५:२४। दुष्ट, खराब र पापले दागैदाग भएको पापीलाई महान् काम गरेर उसलाई चोख्याउनु नै क्षमादानको उपज हो। यसले उसलाई निर्दोष ठहन्याउँछ। सत्यवादी परमेश्वरले नै त्यो मानिस धर्मी ठहरिएको घोषणा गर्नुहुन्छ। येशूमाथि आस्था वा विश्वास गर्ने भक्तलाई प्रभुले येशूको धार्मिकताको वस्त्र पहिराउनु हुन्छ। अनि सारा ब्रम्हाण्ड सामु त्यो व्यक्ति धर्मी ठहरिएको फैसला प्रभुले सुनाउनुहुन्छ। उसमा भएका पापहरू येशूमा सारिन्छ। येशू नै पापीको प्रतिनिधि हुनुहुन्छ। पापीको सट्टा उहाँ मर्नुभएको थियो र तिनीहरूको जमानी हुनुभएको छ। येशूलाई विश्वास गर्ने प्रत्येक पापीको पाप र अपराध येशूमाथि लादिएको हुन्छ। यस मामिलामा येशूका भक्त

पावलले यसरी व्यक्त गर्दछन्, "हामी उहाँमा परमेश्वरको धार्मिकता बन्न सकौं भनेर पाप नचिन्नुहुनेलाई परमेश्वरले हाम्रा खातिर पाप बनाउनुभयो।" २ कोरन्थी ५:२१।

सारा संसार र विश्वासद्वारा परमेश्वरकहाँ आउने सबैको पापको हर्जाना खीष्टले तिर्नुभएको थियो। तिनीहरूले नै खीष्टको धार्मिकता प्राप्त गर्छन्, "येशूले कुनै पाप गर्नुभएन, र उहाँको मुखमा कुनै छलको कुरा पाइएन।" तिनीहरूले उहाँलाई अपमान गर्दा उहाँले साटो फेरुभएन। दुःख भोगनुहुँदा उहाँले धम्की दिनुभएन। तर उचित न्याय गर्नुहुनेमाथि उहाँले भरोसा राख्नुभयो। हामी पापका लेखी मरेर धार्मिकताको लेखी जिउँ भनी उहाँले क्रूसमा आफ्नै शरीरमा हाम्रा पाप बोक्नुभयो। उहाँकै चोटहरूद्वारा तिमीहरू निको भयौ। किनभने तिमीहरू भेडाहरूझैँ बरालिरहेका थियौ, तर अब तिमीहरूका आत्माको गोठाला र संरक्षककहाँ फर्कीआएका छौ।" १ पत्रुस २:२२-२५। हाम्रो पापको क्षतिपूर्ति भयो, पापलाई पन्छाइसक्यो र समुद्रका गहिराइमा फ्याँकि सक्यो। जब हामी पश्चात्ताप र येशूमाथि विश्वास गर्छौ तब हामी पापबाट मुक्त हुन्छौ। हाम्रो नजर हाम्रो धर्मात्मा येशूतिर लगाउँछौ। हाम्रा निम्ति उहाँ दुःखकष्ट सहनुभयो र अन्यायीका निम्ति उहाँ न्यायी हुनुभयो।

यथार्थमा पश्चात्ताप भनेको के हो

हामी पापी भएका कारण हामी स्वतः परमेश्वरको आचारसंहिता वा दश आज्ञाको दोषमुनि छौ। तर खीष्टले दश आज्ञाको संहिता पालन गर्नुभएकोले पश्चात्ताप गरेको भक्तलाई उहाँले आफ्नो धार्मिकताको गुणले सुसज्जित गर्नुहुन्छ। खीष्टको धार्मिकताको उपभोग गर्न चाहने पापीले सही पश्चात्ताप भनेको के हो सो उसले थाहा पाउनुपर्दछ। सही पश्चात्ताप गर्ने भक्तको दिमाग, आत्मा वा मिजास र भौतिक क्रियाकलापहरूको मौलिक परिवर्तन हुन्छ। हृदयदेखि नै उसको जीवनमा परिवर्तन ल्याउने काम गर्न दिनुपर्दछ। उसका जीवनका प्रत्येक आयाम वा क्षेत्रद्वारा त्यस परिवर्तनका शक्तिले काम गरिरहेको हुन्छ भनेर उसले प्रमाणित गरिरहेको हुन्छ। तर मानिस आफैँ त्यस खालको परिवर्तन ल्याउने पश्चात्तापलाई प्रादुर्भाव गर्न सक्दैन। यो अनुभव केवल खीष्टद्वारा मात्रै गर्न सकिन्छ। प्रत्येक बन्धकलाई

छुटकारा दिएर उहाँ स्वर्गमा उचिलिनुभएको थियो। प्रत्येक मानिसलाई उसको क्षमता अनुसार वरदान वा गुण उहाँले नै प्रदान गर्नुभएको थियो वा गर्नुहुन्छ।

सक्कली पश्चात्ताप कसले गर्न चाहन्छ?

कतिपय इसाईहरू औपचारिक पूरा गर्न ओठे पश्चात्ताप गर्लान् तर हृदयदेखि सही पश्चात्ताप गर्न को चाहन्छ? उसले के गर्नेपर्छ? जो मानिस येशूको प्रेममा आशक्त हुन चाहन्छ, ऊ ढिलो नगरी येशूकहाँ आउनेपर्छ। खीष्टका वचनहरू सत्य हुन् भनेर उसले विश्वास गर्नेपर्छ। उहाँका प्रतिज्ञाहरूलाई विश्वास गरेर ती प्रतिज्ञाहरू आफ्ना निमित्त हो भनेर दावी गरेर ती पाउन उहाँसँग याचना गर्नेपर्छ। जब मानिसहरू भित्री हृदयदेखि चाहना गरेर इमान्दारसाथ प्रार्थना गर्छन् तब तिनीहरूको प्रार्थना बेकारको हुँदैन न त तिनीहरूको प्रार्थना औपचारिक पूरा गर्न मात्र हुन्छ। प्रभुले आफ्नो वचन पूरा गर्नुहुन्छ। उहाँले अन्तर्यामी पवित्र आत्मा दिनुहुन्छ र उहाँले प्रभु येशूमा विश्वास गर्न अगुवाइ गर्नुहुन्छ। उहाँले नै पश्चात्ताप गर्न मानिसको हृदयलाई सक्रिय बनाउनुहुन्छ। उसले चनाखो भएर प्रार्थना गर्छ, उसले आफ्ना पाप र गलत मिजासहरूलाई पन्छाउँछ। परमेश्वरका दश आज्ञाहरूलाई पालन गर्न हृदयदेखि नै जोशिलो भएर उसले प्रयास गर्छ। प्रार्थनामा विश्वासलाई मिसाएर केवल ओठे भक्ति देखाएर होइन तर सक्रिय रूपमा नै दश आज्ञामा कोरिएका नीतिहरूलाई उसले पालन गरेको हुन्छ। कसैले उसलाई प्रश्न गरेमा ऊ खीष्टको पक्षमा छ भनेर उसको जवाफले आभास दिएको हुन्छ। परमेश्वरबाट टाढा राख्न खोज्ने तत्त्व, आनीबानी, मिजासहरू उसले त्यागछन् र त्यस्ता साथीभाइहरूको सङ्गतबाट ऊ टाढा नै बस्न रुचाउँछ।

जो व्यक्ति परमेश्वरको बालक हुन चाहन्छ उसले एउटा सत्यलाई हृदयङ्गम गर्नेपर्छ। त्यो पश्चात्ताप र क्षमादान येशूको प्रायश्चित्तको विधि वा क्रूसमा उहाँको बलिदानबाट मात्र प्राप्त हुन्छ भनेर उसले स्वीकार गर्नेपर्छ। पापीको निमित्त परमेश्वरले काम फत्ते गर्नुभएको छ भन्ने धारणामा ऊ ढुक्क हुनुपर्छ। त्यस काममा तालमेल गरेर चल्ने उसको प्रयास जारी राख्नुपर्दछ। दिक्क नमानीकन उसले अनुग्रहको सिंहासन अगाडि बिन्तीभाउ गर्नुपर्छ। यसले गर्दा उसलाई जोशिलो बनाउने परमेश्वरको शक्ति उसमा आउँदछ। नम्र र चूर्ण हृदय भएकालाई बाहेक उहाँले क्षमा दिनुहुन्न। तर जब उहाँले कसैलाई क्षमा दिनुहुन्छ भने त्यसको आभास दिलाउन त्यसको हृदयलाई नम्र वा चूर्ण

उहाँले नै बनाउनुहुन्छ। क्षमाको उपभोग गर्ने पहिलो कदममा नै यो हो। पाप क्षमा गर्ने पापीको निमित्त बनाइएको वैधानिक प्रबन्ध येशूमा पूरा भएको छ। येशूलाई विश्वास गर्ने प्रत्येक भक्तमाथि खीष्टको धार्मिकताको लेखा थुपारिदिएको हुन्छ। स्वर्गको तानमा बुनिएको अत्यन्तै महँगो दागरहित धार्मिकताको वस्त्र पश्चात्ताप गर्ने प्रत्येक विश्वासीलाई उपलब्ध गराएको छ। उसले यो भनेर स्वीकार गर्नसक्छ: "म परमप्रभुमा साह्रै आनन्दित हुन्छु। मेरो प्राणले मेरा परमेश्वरमा आनन्द मनाउँनेछ। किनकि उहाँले मलाई उद्धारको पोशाक लगाइदिनुभएको छ, र उहाँले मलाई धार्मिकताको वस्त्रले ढाक्नुभएको छ- जसरी दुलहाले आफ्नो शिर पुजाहारीहरूले सिँगारेझैं सिँगार्छन्, र दुलहीले आफैलाई रत्नहरूले आभूषित गर्छिन्।" यशैया ६१:१०।

अचम्मको अनुग्रह

येशूप्रति आशक्त भएर विश्वास गर्ने प्रत्येक विश्वासीलाई पापबाट स्वतन्त्र राख्न उसलाई प्रशस्त अनुग्रह उपलब्ध गराएको छ। स्वर्गका सबै असीमित स्रोतहरू हाम्रो मागमा उपलब्ध गराएको छ। मुक्तिको मुहानबाट परमेश्वरका आशिषहरू बाहिर निकाल्ने जिम्मा हामीलाई नै दिइएको छ। येशूलाई विश्वास गर्ने प्रत्येको निमित्त येशू दश आज्ञाको अन्त हो। उहाँबाट नै धार्मिकता हामी पाउँछौं वा हामी निर्दोष साबित हुन्छौं। हामी आफै पापीहरू हौं। तर पापबाट चोखो बनाएर हामीलाई धर्मी ठहर्‍याउने खीष्ट नै हुनुहुन्छ। येशूको धार्मिकताको वस्त्र हामीलाई पहिर्‍याएर हामीलाई धर्मात्मा ठहर्‍याउँदै परमेश्वरले हामी निर्दोष भएको फैसला गर्नुहुन्छ। हामीले केही पाप वा अपराध नगरेको जस्तै उहाँले हामीलाई व्यवहार गर्नुहुन्छ। आफ्ना प्यारो छोराछोरीहरू भएको उहाँले हामीलाई हेर्नुहुन्छ। पापको शक्तिलाई हामीलाई नियन्त्रण नगर्न येशूले हाम्रो निमित्त काम गर्नुहुन्छ। त्यस परिस्थितिमा हामी पापमा डुब्न पुग्यौं भने हामीलाई प्रशस्त अनुग्रह उपलब्ध भइरहेको हुन्छ। यस मामिलामा पावल यसरी जिकिर गर्छन्, "यसैकारण विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएर हाम्रा प्रभु येशू खीष्टद्वारा परमेश्वरसँग हाम्रो मिलाप भएको छ। उहाँद्वारा हामीले यस अनुग्रहमा विश्वासद्वारा प्रवेश पाएका छौं। यस अनुग्रहमा हामी खडा छौं, र परमेश्वरका महिमाको सहभागी हुने हाम्रो आशामा हामी रमाउँछौं।" रोमी ५:१-२।

"येशू ख्रीष्टमा विश्वास गर्ने सबैमाथि परमेश्वरको धार्मिकता विश्वासद्वारा प्रकट भएको छ। किनभने केही भेद छैन, किनकि सबैले पाप गरेका छन्, र परमेश्वरको महिमासम्म पुग्नबाट चुकेका छन्। परमेश्वरका अनुग्रहको वरदानले ख्रीष्ट येशूमा भएको उद्धारबाट तिनीहरू सित्तैमा धर्मी ठहरिएका छन्। परमेश्वरले ख्रीष्टलाई उहाँको रगतद्वारा प्रायश्चित्तको बलिदान स्वरूप प्रस्तुत गर्नुभयो, जुन प्रायश्चित्त विश्वासद्वारा ग्रहण गर्नुपर्दछ। यो काम परमेश्वरले आफ्नो धार्मिकता देखाउनलाई गर्नुभयो, किनभने उहाँको ईश्वरीय धैर्यमा अगाडिका पापहरूलाई उहाँले वास्ता गर्नुभएको थिएन। परमेश्वर आफै धर्मी हुनुहुन्छ र येशूमा विश्वास राख्नेहरूलाई उहाँले धर्मी ठहराउनुहुन्छ भन्ने कुरा प्रमाण गर्नलाई उहाँले वर्तमान समयमा यो गर्नुभयो।" रोमी ३:२२-१। "किनभने अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा तिमीहरूले उद्धार पाएका छौं- र यो तिमीहरू आफैबाट होइन, यो त परमेश्वरको वरदान हो- कर्महरूद्वारा होइन, नत्रता मानिसले घमण्ड गर्नेछ।" एफिसी २:८-९। "अनि वचन देहधारी हुनुभयो, र अनुग्रह र सत्यताले पूर्ण भई हाम्रा बिचमा वास गर्नुभयो। हामीले उहाँको महिमा देख्यौं, जुन महिमा पिताबाट आउनुभएको एकमात्र पुत्रको जस्तो थियो।

यूहन्नाले उहाँको विषयमा गवाही दिँदै उच्च स्वरले भने, "उहाँ त्यही व्यक्ति हुनुहुन्छ, जसको विषयमा मैले भनें, 'मपछि आउनुहुने मभन्दा उच्च हुनुहुन्छ, किनभने उहाँ मभन्दा अघिबाटै हुनुहुन्थ्यो'।" उहाँका अनुग्रहको पूर्णताबाट हामीले एउटा अनुग्रहमाथि अर्को अनुग्रह पाएका छौं।" यूहन्ना १:१४-१६।

मुक्ति पाउन योग्य

परमेश्वरका जनहरूले विश्वासको घन्टी बजाइरहेको उहाँ चाहनुहुन्छ। तिनीहरूलाई उपलब्ध गराएको महान् मुक्तिको बारेमा अनजान भइरहेको उहाँ चाहनुहुन्छ। भविष्यमा तिनीहरूको निम्ति कुनै ठुलो काम गर्नुहुनेछ भनेर तिनीहरूले अपेक्षा गरेर बस्नुहुन्छ। मुक्तिको काम अहिले नै सम्पन्न वा पूर्ण भइसकेको छ।

परमेश्वरसँग मेरो कचकच छ उहाँसँग म मिल्न चाहन्छु वा शान्ति चाहन्छु भनून् भनेर येशूभक्तलाई आह्वान गरेको छैन। उसले यो कहिल्यै पनि गर्न सक्दैन। उसको शान्ति येशू ख्रीष्ट नै हुनुहुन्छ भनेर उसले स्वीकार गर्नुपर्छ। येशू नै परमेश्वर र शान्ति हुनुहुन्छ। ख्रीष्टले सबै पापको अन्त्य

गर्नुभएको छ। क्रूसमा झुण्डिनुभएर उहाँले पापको गन्हौँ श्राप बोक्नुभएको थियो। उहाँलाई व्यक्तिगत मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर विश्वास गर्नेका पापका सबै श्रापहरू उहाँले हटाउनुभएको छ। पापले हृदयलाई नियन्त्रण गर्ने शक्ति वा अधिकारलाई उहाँले अन्त्य गर्नुभएको छ। येशूभक्तको जीवन र चरित्रले खीष्टको अनुग्रहको सक्कली पाएको छ भनेर गवाही दिइरहेको हुन्छ।

जसले उहाँसँग माग्छ उसलाई अन्तर्यामी पवित्र आत्मा दिइन्छ। पापको प्रदुषणबाट प्रत्येक येशूभक्तलाई स्वच्छ राख्न जरुरी छ। परमेश्वरका दश आज्ञाहरू उल्लङ्घन गर्दा पाउने सबै श्राप र दोषबाट येशूभक्तलाई छुटकारा दिइरहन पवित्र आत्माको आवश्यक छ। येशूभक्तलाई सत्यद्वारा पवित्र पारिराख्ने काम पवित्र आत्माको हो। यसले येशूभक्तलाई स्वर्गका अदालतहरूमा सामेल गराउन योग्य बनाउँछ। येशू खीष्टले हाम्रो जीवनमा काम गर्नुहुन्छ। उहाँको धार्मिकता हामीमा भएको हुन्छ। यो बिना कोही मानिस पनि स्वर्गको राज्यमा पस्ने अधिकार हुँदैन। वर्तमान जीवनमा नै पवित्र आत्मा र खीष्टको धार्मिकताद्वारा प्रभावित वातावरण रहेनौँ वा रहन चाहनेनौँ भने स्वर्गमा हामी रमाउनेछैनौँ।

स्वर्गको उमेदवार हुन हामीले दश आज्ञाको आचारसंहिताको आवश्यकता पूरा गर्नेपर्छ वा पालन गर्नेपर्छ: “तिमीले परमप्रभु, आफ्ना परमेश्वरलाई आफ्नो सारा हृदयले, आफ्नो सारा प्राणले, आफ्नो सारा समझले र आफ्नो सारा मनले प्रेम गर्नु, र आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई झैं प्रेम गर्नु।” लूका १०:२७। खीष्टको धार्मिकतालाई विश्वासद्वारा अङ्गाल्न सक्थौँ भने मात्र परमेश्वर र अरूहरूलाई प्रेम गर्न सक्षम हुनसक्छौँ। येशूमाथि नजर राखिराख्दा हामी जिइरहनसक्छौँ। परमेश्वरका नीतिहरूलाई हाम्रो हृदयमा जमाइ राख्न वा फैलाइ राख्न सक्ने हुन्छौँ। पवित्र आत्माले हाम्रो निमित्त काम गरिरहनुहुनेछ। त्यसको फलस्वरूप येशूभक्त अनुग्रहको प्रगतिमा लम्किरहन सक्छ। उसको बलमाथि बल थप्दछ र उसको चरित्र खारिँदै जान्छ। उसको स्वरूप खीष्टको स्वरूपमा ढालिँदै जान्छ। येशू खीष्टको पूर्ण कद प्राप्त नहुञ्जेल उसको आत्मिक वा आध्यात्मिक जीवनले प्रगति गर्दै जानेछ। यसरी पापको श्रापबाट खीष्टले नै स्वतन्त्र पार्नुहुन्छ र येशूभक्तलाई काममा र जोशमा सक्रिय पार्न उहाँले नै शक्तिसम्पन्न गराउनुहुन्छ।

मेरो र परमेश्वरको बिचमा अलग राख्ने केही तत्त्व छ कि?

केवल येशू खीष्टले मात्र यो गर्न सक्नुहुन्छ, किनभने "हरेक कुरामा उहाँ आफ्नै भाइहरूजस्तै बनाइनुपऱ्यो, र मानिसहरूका पापको प्रायश्चित्त गर्नलाई परमेश्वरको सेवामा उहाँ कृपालु र विश्वस्त प्रधान पुजारी बन्नुभयो। किनकि उहाँ आफैले कष्ट भोग्नुभयो र परीक्षित हुनुभयो, यसैले परीक्षामा पर्नेहरूलाई उहाँले सहायता गर्न सक्नुहुन्छ।" हिब्रू २:१७-१८। परमेश्वरसँग पुनर्मिलन वा मेलमिलाप हुनुभनेको उहाँ र मानिसका बिचमा हुने सबै बाधाहरू हटाइनु हो। त्यसको अर्थ परमेश्वरको क्षमा दिने प्रेम पाएर कसरी जीउनु भन्ने पापीलाई महसुस गराउनु हो। पतित मानिसहरूका पापका निम्ति येशू खीष्ट बलि हुनुभएकोले येशूका पुण्य गुणहरूलाई ग्रहण गर्ने दोषी पापीलाई क्षमा दिएर परमेश्वरले उसलाई निर्दोष ठहऱ्याउनुहुन्छ। परमेश्वरको हृदयबाट पापीको हृदयमा दया, माया, प्रेम र धार्मिकता खीष्टको माध्यमबाट बहन्छ। यस मामिलालाई यूहन्नाले यसरी व्यक्त गर्छन्, "यदि हामीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्ऱ्यौं भने उहाँले हाम्रा पाप क्षमा गर्नुहुन्छ, र सबै अधर्मबाट हामीलाई शुद्ध पार्नुहुन्छ, किनकि उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ।" १ यूहन्ना १:९।

प्रत्येक येशूभक्तले यो दावी गर्न सक्छ: "येशूले परमेश्वरका दश आज्ञाहरूलाई सिद्ध रूपमा पालन गर्नुभएकोले ती आज्ञाहरू नमान्दा दोषी ठहऱ्याउने फैसलाबाट उहाँले सफाया पाउनुभएको छ। मेरो सट्टामा उहाँ मर्नुभएकोले उहाँ नै मेरो जमानत हुनुभएको थियो। त्यसकारण, उहाँमा नै मेरो आशा छ। उहाँलाई हेरिरहँदा ममा आशा जागिरहेको हुन्छ। मैले पालन गर्न नसकेको दश आज्ञाको व्यवस्थालाई मेरो लागि उहाँले सिद्ध रूपमा पालन गर्नुभएको थियो। उहाँका पूण्य कामहरूमा मैले विश्वास गर्दा म व्यवस्थाको दोषबाट स्वतन्त्र भएको छु। उहाँले मलाई उहाँको धार्मिकताको वस्त्र पहिराउनुहुन्छ। दश आज्ञाका सबै मागहरूको जवाफदेही उहाँ नै हुनुभएको छ। अनन्तको धार्मिकता ल्याउनुहुने खीष्टमा म पूर्ण भएको छु। उहाँले नै परमेश्वरको सामु दागरहित वस्त्र पहिऱ्याएर मलाई प्रस्तुत गर्नु हुन्छ। त्यस वस्त्रमा कुनै पनि मानिसको धर्मकर्मको धागोको बुनाइ हुँदैन। सबै खीष्टको छ। सबै महिमा, गौरव, इज्जत, सम्मान र राजकीय आदर परमेश्वरको थुमालाई दिइएको छ। उहाँले मात्र संसारका सबै पापहरूलाई उठाइ लैजानुहुन्छ।"

खीष्टकहाँ आउन पहिला कुनै विशेष चमत्कार भएको वा ज्योति चम्केको अनुभव पहिला गर्नुपर्छ भनेर कतिपयले सोचदछन्। तर येशूकहाँ आउँदा केवल इमान्दारी लक्ष्य लिएर आउनु आवश्यक छ। हामीलाई फैलाइदिएको दया, निगाहा र अनुग्रहलाई हृदयदेखि स्वीकार्न निर्णय गरे पुग्छ। हामीले यो भन्नुपर्छ: "मलाई मुक्ति दिन येशू मर्नुभएको थियो। मैले मुक्ति पाएर जीवन बिताऊन् भन्ने प्रभुको चाहना छ। ढिलो नगरी म जस्तो छु त्यसरी नै म येशूकहाँ आउँछु। उहाँका प्रतिज्ञाहरूलाई म पक्कि राख्नेछु। जब येशूले मलाई खिँचुहुन्छ तब म उहाँकहाँ खुशी हृदयले जानेछु। प्रेरित पावलले भन्दछन्, "किनकि मानिसले आफ्नो हृदयले विश्वास गर्छ र ऊ निर्दोष ठहरिन्छ, अनि उसले आफ्नो मुखले स्वीकार गर्छ र उद्धार पाउँछ। धर्मशास्त्र भन्छ, "उहाँमाथि भरोसा राख्ने कोही लाजमा पर्नेछैन।" किनकि यहूदी र अन्यजातिमा केही भेद छैन। उहाँ एउटै प्रभु सबैका प्रभु हुनुहुन्छ, र उहाँलाई पुकार्नेहरू सबैलाई आफ्नो प्रशस्त आशिष दिनुहुन्छ। किनकि "प्रभुको नाउँ पुकार्ने हरेकले उद्धार पाउनेछ।" रोमी १०:१०-१३। तर परमेश्वरको वचनले मनाही गरेका काममा लागि रहयो र आफूले गर्नु पर्ने कर्तव्यलाई जानिजानि बेवास्ता गरिरहयो भने कसैको हृदय पनि धर्मी हुन सक्षम हुन सक्दैन र उसले विश्वासद्वारा निर्दोष हुने अवसर पाउन सक्दैन।

विश्वासको फल असल कामहरू हो

सकल्ली विश्वास असल कामहरूद्वारा प्रकट गरिन्छ; किनभने असल कामहरू विश्वासका फलहरू हुन्। जब परमेश्वरले मानिसको हृदयमा काम गर्नुहुन्छ र मानिसले आफ्नो चाहना परमेश्वरलाई समर्पण गर्दछ तब उसले परमेश्वरसँग सहकार्य गरिरहेको हुन्छ। पवित्र आत्माको सहयोगले त्यस मानिसको जीवनमा परमेश्वरले काम गरिरहेको हुन्छ। त्यसको फलस्वरूप उसको हृदयको लक्ष्य र उसको जीवनको व्यावहारिक पक्षमा तालमेल भइरहेको हुन्छ। उसको निमित्त प्रत्येक पाप घृणास्पद हुन्छ। पापले गर्दा नै जीवन र महिमाको प्रभुलाई क्रूसमा टाँगिएको थियो। येशूभक्तले येशूलाई आफ्नो जीवनमा निरन्तर रूपमा काम गर्न दिएर उसको आत्मिक जीवनको अनुभव प्रगतिशिल बनाउनु पर्दछ। जब येशूभक्तले आफ्नो आकाङ्क्षा र इच्छा येशूलाई निरन्तर रूपमा सुम्पन्छ र उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्दै गर्छ तब उसले निर्दोषको आशिषको उपभोग गरिरहन्छ।

जो येशूभक्तहरू विश्वासद्वारा निर्दोष ठहरिएका हुन्छन् तिनीहरूको हृदय परमेश्वरको मार्गमा चलन प्रतिबद्धता गरिरहेको हुन्छ। जब कोही आफू येशूभक्त हुँ भनेर मुखले दावी गर्छ तर त्यस दावी अनुसार उसको आचरण ठिक छैन भने उसकै जीवनबाट ऊ विश्वासबाट धर्मी ठहरिरहेको छ भनेर प्रमाणित गरिरहेको हुँदैन। येशूका चेला याकूबले यो जिकिर गर्दछन्, "मूर्ख हो, कामबिनाको विश्वास व्यर्थ हुन्छ भन्ने कुराको प्रमाण चाहन्छौ? जब हाम्रा पुर्खा अब्राहामले आफ्नो छोरो इसहाकलाई वेदीमा अर्पण गरे, तब तिनी कामद्वारा नै धर्मी ठहरिएनन् र? तिमी देख्छौ, कि तिनका कामहरू सँगसँगै विश्वास क्रियाशील थियो, र कामद्वारा नै विश्वास पूर्ण भएको थियो। पवित्रधर्मशास्त्रको यसो भन्ने वचन पूरा भयो, "अब्राहामले परमेश्वरमा विश्वास गरे, र यो उनको निम्ति धार्मिकता गनियो," र उनी परमेश्वरका मित्र कहलिए। "याकूब २:२०-२३।

असल काम उत्पादन नगर्ने विश्वासले मानिसलाई निर्दोष सावित गरिरहेको हुँदैन। "तिमीहरू देख्छौ कि कामद्वारा मानिस धर्मी ठहरिंदोरहेछ, विश्वासद्वारा मात्र होइन।" याकूब २:२४। "अब्राहामले परमेश्वरमाथि विश्वास गरे, र त्यो उनको निम्ति धार्मिकता गनियो।" रोमी ४:३।

येशूका कदमहरूमा चलनु

जब कुनै येशूभक्तले परमेश्वरमाथि विश्वास तथा आस्था राख्दछ, तब उसको जीवनमा स्वतः असल काम देखा परिरहेको हुन्छ। त्यस व्यक्तिले बिरामीलाई भेट्न जान्छ र उसलाई सके मद्दत गर्छ नसके हौशला दिन्छ, गरिब तथा विपन्नको सेवा गर्छ, विधवाहरूलाई उसले बेवास्ता गर्दैन र नाङ्गोलाई लुगा दिन्छ। भोकाएकाहरूलाई उसले खाना खाउँछ। येशू खीष्टले पनि असल काम वा अरूको भलो गर्दै जीवन बिताउनुभएको थियो। जब येशूभक्तहरू येशूसँग एकाकार हुन्छन् तब तिनीहरूले परमेश्वरका छोराछोरीहरूलाई प्रेम गर्दछन्। तिनीहरूका कदमहरूमा दया र सत्यले अगुवाइ गरिरहेको हुन्छ। तिनीहरूका मिजास र अनुहारले नै तिनीहरू येशूसँग एक भएर चलिरहेको देखाउँदछ। अनि बाहिरका मानिसहरूले तिनीहरू येशूसँग छुन् र उहाँबाट सिकिरहेका छन् भनेर आभास पाइरहेको हुन्छ। खीष्ट र येशूभक्त एक हुन्छन्। उसको जीवनले येशूको सुन्दर चरित्र झल्काइ रहेको हुन्छ। शक्ति र प्रेमको स्रोतसँग येशूभक्त अत्यावश्यक सम्बन्ध गाँसिरहेको

हुन्छ। येशूभक्तलाई निर्दोष बनाएर धर्मी बनाउने र अनुग्रहबाट पवित्र बनाउने महान् ढुकुटी वा अस्त्र येशू खीष्टमा नै छ।

यस संसारको प्रत्येक मानिस येशूकहाँ आउन सक्छ र उहाँको पूर्णतालाई प्राप्त गर्न सक्छ। उसले अर्थमूलक र उद्देश्यप्रेरित जीवन बिताउन सक्छ। उहाँले हामी सबैलाई यो आह्वान गर्नुहुन्छ, "हे सबै परिश्रम गर्ने र बोझले लादेकाहरू हो, मकहाँ आओ, म तिमीहरूलाई विश्राम दिनेछु।" मत्ती ११:२८। त्यसकारण, हाम्रा शङ्काहरूलाई पन्छ्याएर येशूका वचनहरूमा किन भरोसा नराख्ने? तपाईं विश्राम गर्न आवश्यक छ; तपाईं शान्तिको चाहना गर्नुहुन्छ। अनि तपाईंले आफ्नो हृदयदेखि यो आवाज निकाल्नु होस्, "प्रभु येशू, तपाईंले नै आह्वान गर्नुभएकोले म तपाईंकहाँ आउँछु।" उहाँमा नै अटूट विश्रवास गर्ने प्रतिबद्धता गर्नुहोस्। उहाँले तपाईंलाई राहत दिनुहुनेछ। तपाईंको विश्रवासको स्रष्टा र अन्त्य गर्ने येशूलाई के हेरिरहनुभएको छ? सत्य र अनुग्रहले भरिनुभएको येशूतिर के तपाईंले नजर राखिरहनुभएको छ? केवल खीष्टले मात्र दिने शान्तिलाई के तपाईंले स्वीकार गरिरहनुभएको छ? यदि छैन भने तपाईंको जीवन उहाँमा अर्पण गर्नुहोस्। तपाईंको चरित्रलाई आदर्श र उचलिएको बनाउन उहाँको अनुग्रह खोज्नुहोस्। निरन्तर, साहसिलो र दृढ हँसिलो मिजास वा मुद्रामा रहन उहाँसँग सहयोग माग्नुहोस्। येशू खीष्ट जीवनको खाना हुनुहुन्छ। वचनरूपी उहाँको खाना खाने बानी बसाल्नुहोस्। त्यस गरेमा तपाईंले उहाँको प्रेमिलो चरित्र र आत्मा वा मिजासलाई प्रकट गरिरहनुहुनेछ।— सेलेक्टेड मेसेजेज, १:३८९-३९८।